

— „Геновева“ не е комедия, а трагедия, забълбъжи пакъ строго господинъ Фратю.

— Да, да, трагедия... съ една рѣчь — театръ.

— Ба, комедия бѣше, тя произвеждаше смѣхъ, отзова се изъ кѣта си Стефчовъ и се усмихна ехидно.

Огняновъ прѣкъснѣ думата си съ Соколова и каза:

— Страхъ ме е, бай Хаджи, че може пакъ да ме засрамѣтъ....

Стефчовъ не вдигнѣ очи отъ вѣстника, който бѣ зель.

— Кой ще те засрами тебе, никой не може да те засрами! избърбора дѣдо Нисторъ, ти пакъ да ни повторишъ Геновева... дѣцата за нежъ сѣ приказватъ. Тогава наша Пенка бѣше трескава, та не дойде. Сега като рекла: тате, искамъ Геновева, та искамъ Геновева.

— Добро, дѣдо Нисторе, ама азъ треперж отъ свирка, продума Огняновъ, като устрѣли съ погледъ Стефчова.

— Особенно, когато е зета отъ гюбрето, допѣлни язвително Соколовъ.

Стефчовъ се исчърви отъ задушенъ гнѣвъ, но продължи да гледа въ вѣстника. Той се чувствуваше неловко подъ пронизителния погледъ на Огнянова, комуто бѣше земалъ страхътъ. И дѣйствително, очитѣ на Огнянова сега пламтѣхъ странно.

— И азъ на твоята дума отгорѣ, дѣдо Нисторе, обади се Чону Дойчиновъ: искамъ Геновевица... Само Голосятъ Кириакъ да го земе, че му е подаденѣ; Фратю е фѣрфѣрж, но божи човѣкъ: нафиле го псувахъ хората.

Отъ тоя простодушенъ и пѣленъ съ отрова комплиментъ Стефчовъ се исчърви до ушитѣ. Въ сѣщото врѣме похвалата докачи господинъ Фратя.

Огняновъ и Соколовъ неволно се усмихнахъ. Това направи и Хаджи Смионъ, безъ да знае добръ защо.

Стефчовъ дигнѣ очи и погледнѣ раздражено на Огнянова и Соколова. Той каза хладнокрѣвно ужъ, но гласътъ му трепереше отъ ядъ.